

El Congrés dóna la benvinguda a Amaiur

Els dos grans partits (mal) anomenats constitucionalistes espanyols porten anys reiterant de manera obsessiva que a Euskadi no hi podria haver mai democràcia fins que Eta no es dissolgués i l'esquerra abertzale s'adaptés a la [Llei de partits polítics](#) que crearen *ad hoc*.

Quan això ha succeït i Amaiur –malgrat la temptativa d'il·legalitzar-los *preventivament*, que acordà el *Tribunal Supremo* però anul·là el Constitucional– ha aconseguit representació parlamentària, la mesa del congrés s'ha valgut d'una més que capciosa estratègia legal per a privar-los del grup propi que els corresponia.

Sens dubte, aquest model seu de donar-los la benvinguda no pot ésser més assenyat ni més productiu: ara que la solució del conflicte basc és més a prop que mai, ara que, per fi, la pau sembla albirar-se més enllà de l'horitzó, els nacionalistes espanyols han alçat de nou la veu –sortosament, tan sols la veu...– per dir: “Així, tampoc!”.

Que Amaiur pogués o no tenir grup parlamentari propi depenia únicament i exclusiva de la interpretació que es fes –o, més aviat, que es volgués fer– de l'article 23 del [reglament del congrés](#), que estableix que: “*Els Diputats, en número no inferior a quinze, podran constituir-se en Grup Parlamentari. Podran també [fer-ho] els Diputats d'una o diverses formacions polítiques que, tot i no reunir l'esmentat nombre mínim, haguessin obtingut un número d'escons no inferior a cinc i, almenys, el 15 per 100 dels vots corresponents a les circumscripcions on hi haguessin presentat candidatura (...)*”.

Atès que l'article no estableix, com bé ho hauria fet si ho hagués cregut oportú, que el 15 % calgui obtenir-lo a *totes* les circumscripcions, la lògica jurídica elemental obliga a interpretar-lo en el seu sentit més ampli possible. Les regles tradicionals que provenen del Dret Romà, del Digest, així ho estableixen: “*ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*” (“allí on la llei no distingeix, no hem de distingir”), “*ubi lex voluit, dixit; ubi noluit, tacuit*” (“quan la llei ho vol, ho diu; quan no, calla”).

Amb major raó quan en ocasions anteriors –amb el PNB l'any 1986 i amb ERC el 2004– el 15 % es computà de manera global i no s'exigí pas que s'hagués obtingut a totes i cadascuna de les províncies. En aquest sentit, de nou el Dret Roma és prou concloent: “*minima sunt mutanda quæ interpretationem certa semper habuerunt*” (“cal canviar el mínim possible allò que sempre ha tingut una interpretació certa”).

Sobretot si tenim en compte que l'article 23.2 de la Constitució estableix que “[*Els ciutadans*] *tenen dret a accedir en condicions d'igualtat a les funcions i càrrecs públics*”, la qual cosa comportà que el Tribunal Constitucional, quan el PP recorregué la concessió de grup propi a ERC l'any 1986, dictaminés –establint, no cal dir-ho jurisprudència– que “*es possible invocar l'art. 23.2 CE front actuacions de las Càmeres que impedeixin o obstaculitzin artificialment l'exercici del nucli de la funció representativa, que contradiguin la naturalesa de la representació o la igualtat entre els representants*” (FJ 2, [Auto 262/2007](#)).

La qual cosa converteix encara en més indignant el fet que el PP –amb la “col·laboració necessària” del PSOE i de CiU, que s'abstingueren en la votació– es prevalgui il·lícitament d'una interpretació estafeta d'un teòric informe jurídic (gens concloent, sense data, signatura de lletrat o capçalera) per a negar-li el grup propi a Amaiur. Amb l'agreujant final d'haver convertit allò que el text considerava una possibilitat (“*pot entendre's*” [*que sigui necessari haver obtingut un 15 % dels vots en totes i cadascuna de les circumscripcions electorals*]), en una obligació: “*cal entendre[ho]*”.

En ocasions com aquesta, com pot estranyar que hi hagi gent amb un mínim sentit comú que es demani si, en ple segle XXI, és admissible que una gran part del nacionalisme espanyol segueixi preferint, encara, –com Calvo Sotelo el 1936–, “*una España roja antes que rota*”.

divendres, 23 de desembre del mmxi

© Xavier Serrahima 2011

www.racodelaparaula.cat

Informació sobre els drets

